

gaar i Husbondens Ærinde, men gaar i eget Ærinde og kommer til Skade, kan det ikke være andet, end at et saadant Tilfælde falder udenfor en Lov som denne, hvis det Princip, som blev understreget baade af mit Partis Ordfører og af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds, skal overholdes, at Arbejdsgiveren alene bærer Forsikringsbyrden. Man kan tænke sig, at en Karl er til Gymnastik og kommer galt af Sted, f. Eks. brækker et Ben, saa falder det Tilfælde udenfor Loven. Jeg vilde finde det heldigt, om den Slags Ting kunde drages ind under den. Men jeg forstaar, at det kan kun ske, hvis vi ændrer det nævnte Princip, hvis vi lader Tyendit og Arbejderne selv bære en Del af Forsikringsbyrden. Jeg tror ikke, at Præmien vilde blive ret meget højere, fordi alle saadanne Tilfælde omfattedes af Loven. Men lige saa selvfølgelig det er, at Arbejdsgiveren er ansvarlig for sine Folk, medens de arbejder i hans Tjeneste, lige saa rimeligt er det, at de unge Mennesker selv maa bære Forsikringsbyrden for den Skade, de kan komme til udenfor Tjenesten. Jeg vil henstille til Udvalget at overveje at følge det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds i, at den Slags Tilfælde drages ind under Loven, og at man samtidig ændrer Forholdet saaledes, at for saadanne Tilfælde skal de unge Mennesker, Arbejderne selv, bære en Del af Forsikringsbyrden. Jeg forstaar nok, at dette falder sammen med Folkeforsikring, og at det er muligt, man derfor ikke kan tage det med her. Men da det rimeligvis vil vare en Tid, inden et Lovforslag derom bliver fremsat, og endnu længere, inden det bliver gældende Lov, kunde jeg tænke mig, at man allerede nu overvejede den Side af Sagen og maaske inddrog disse Tilfælde under denne Lov.

Lovforslaget har optaget fra Søfarts- og Landbrugsforsikringslovene Bestemmelsen om, at der ikke ydes Erstatning for en Forringelse af Erhvervsevnen, der er under 10 pCt. Hvad dette Punkt angaar, er jeg ikke enig med mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup). Jeg mener, det er rigtigt, at man har optaget denne Bestemmelse i det fremsatte Lovforslag. Invaliditeter paa under 10 pCt. er, som ogsaa nævnt, ganske smaa Invaliditeter. Det, at et Menneske mister den yderste Ende af en Finger eller maaske faar en stiv Finger eller maaske paa anden Maade faar en ganske lille varig Skade, er en Invaliditet, som man kunde fristes til at sige ikke har det

fjerneste at betyde for den tilskadekomne, og paa den anden Side maa man være klar over, at de smaa Erstatninger i disse Tilfælde vil løbe op til en ganske overordentlig stor Sum. Det gamle Ord: mange Bække smaa gør en stor Aa, vil komme til at passe her. Derfor skal man være varsom med at give Erstatning for den Slags smaa Invaliditeter. Jeg finder det fuldstændig rigtigt, at man i Stedet for at medtage Erstatningspligt i saadanne Tilfælde har forhøjet Erstatningerne for de store Invaliditeter og Dødsfald. Man har valgt at skære den nederste Ende, de mange smaa Invaliditeter, af og i Stedet forhøje de Understøttelser, som det er nødvendigt at forhøje, nemlig Tilfældene af højere Grader af Invaliditet eller fuldstændig Invaliditet og Dødsfaldene. I saa Henseende er man kommet op til ret høje Erstatningsbeløb, hvilket jeg hilser med Glæde, og jeg forstaar som sagt, at dette Resultat er naaet ved, at man har skaaret den nederste Ende af. Jeg kan fuldstændig give Lovforslaget min Tilslutning paa det her omhandlede Punkt. Det højeste Erstatningsbeløb for fuldstændig Invaliditet er forhøjet fra 3,600 Kr. til 6,000 Kr. og for Dødsfald fra 2,400 Kr. til 4,000 Kr. Det er ikke saa ganske smaa Beløb. Og at de er satte saa højt op, og at Loven alligevel rimeligvis vil komme til at hvile i sig selv og ikke af den Grund vil medføre større Udgifter til dette Formaal end de tidligere Love, hilser jeg med Glæde.

Ved at se disse store Beløb kommer man imidlertid uvilkaarligt ind paa den Tanke, om det ikke vilde være heldigt i større Udstrækning end tidligere i en Del af disse Tilfælde at omsætte Kapitaludbetaling med Livrenteydelse. Dette omtales ogsaa i Lovforslaget. Der staar: „Naar Omstændighederne taler derfor, og særlig naar det anbefales af vedkommendes Forsørgelseskommune, kan Raadet ved Erstatning til efterladte, eller naar Invaliditetsersatning er beregnet efter en Invaliditetsgrad af mindst 30 pCt., bestemme, at Erstatningen skal omsættes i en Livrente.“ Jeg vil henstille, at dette altid sker, naar man finder, der er Rimelighed derfor. Jeg ved ikke, om man skulde gaa saa vidt at fastsætte Livrenteydelse som det almindelige og Kapitaludbetaling som det ekstraordinære. Men jeg henstiller dette til meget nøje Overvejelse i Udvalget. Spørgsmaalets Afgørelse vil jo have meget stor Betydning for de forsikrede.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen) om-